

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt): Jeg tror altid, ligegyldigt hvordan man skruer en ordning sammen, at når man er ærlig og siger til hinanden, at der er for mange i en beskæftigelse – og her er det fiskere – skal man ikke lade det komme bag på en, at der så vil være nogle fiskere, der er nødt til at begynde at finde noget andet at lave. Man kunne måske sige, at det her skulle man bare have fortalt fiskerne for mange år siden.

En af de ting, jeg blev allermest overrasket over, da jeg blev fødevarerminister, var at se, hvilken indtjening fiskerne havde. Ja, man skulle faktisk ikke regne ret længe på det, inden man kunne se, at det her da aldrig kunne løbe rundt. Og det gjorde det jo heller ikke. Man kunne bare gå ind og kigge i Fiskeribanken.

Det vil jeg opfordre folketingsmedlemmerne til: Tag et kig på Fiskeribankens udlånsporfølje og se, hvor tit man måtte give lån, for at fiskerne kunne betale afdrag. Altså, man skal jo ikke have studeret økonomi længe for at finde ud af, at det ikke er en god udvikling, når de skal optage lån for alene at kunne afdrage på de gamle lån, de har. Så det er tiltrængt at få en optimisme ind i erhvervet.

Fødevarerøkonomisk Institut vurderer, at reformen af fiskeriforvaltningen indebærer potentielle økonomiske gevinster i størrelsesordenen 800 mio. kr. om året i forhold til situationen i 2002. Det er præcis, hvad vi har trængt til. Vi har trængt til, at der kunne komme en optimisme igen, at nogen har en chance for at kunne se, at her kan man også tjene penge til investeringer i godt arbejdsmiljø ved optimeringen af fiskens værdi.

Kl. 13.15

Vi må jo erkende, at vi i alt for høj grad trænger til at investere i fiskerierhvervet, sådan at vi får mere ud af vores fisk. Vi kan ikke blive ved med at acceptere, at man ilandbringer fisk, der ikke har været opbevaret på den rette måde, på køl eller i frost. Det må vi gøre noget ved. Og derfor har regeringen ved siden af det her afsat et meget stort beløb til fiskeriet, vel at mærke uden at pengene skal gå til opbrugning, men derimod til udvikling, nemlig 260 mio. kr. hvert år i 2007 og 2008.

Det er en meget stor satsning, og hvis Socialdemokraterne – for jeg kan forstå, at det er socialdemokrater, der i dag vil stille de her spørgsmål – virkelig ville prøve at tage en chance og gøre noget godt for fiskerne, så skulle det da være at støtte ideen.

Ole Vagn Christensen (S):

Undskyld, at jeg trækker lidt på smilebåndet. I 2 år saboterede man en dagsorden, der helt klart drejede sig om, hvordan vi skaffede fisk nok til kystfiskerne, således at de var i stand til at overleve.

Det, vi også gjorde, var, at vi som en forsøgsordning indførte overdragelige kvoter, når det drejede sig om sild og makrel, for at man herudfra kunne hente noget inspiration.

Det, som er konsekvensen af det, ministeren har gjort, er, at Lildstrand nu næsten er lukket. Der er ikke mange tilbage, der kan køre det foretagende, og derfor var det, jeg stillede det spørgsmål: Hvad har ministeren tænkt sig at gøre for at støtte op om dem, der er tilbage i Lildstrand? Jeg hørte ikke noget svar.

Derfor er det enkle spørgsmål: Er det, ministeren har gjort, ikke at privatisere hele fiskeriet, således at det er de økonomisk stærkeste, der vil overleve, og så er man i og for sig ligeglad med, hvordan strukturen er?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg er nødt til lige at komme med en henstilling om, at man overholder taletiden. Der er mange spørgere, og når man overtræder taletiden, så går det ud over nogle af de sidste, der har meldt sig som spørgere. Det er bare en høflig henstilling: Prøv lige at passe på tiden. Og så er det ministeren.

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt):

Det her fortæller vel meget godt, hvad det i grunden er, man vil i dag, for ellers ville hr. Ole Vagn Christensen jo have sagt, at Socialdemokratiet påtager sig det fulde ansvar for de individuelle omsættelige kvoter, altså IO-kvoterne, på sild og makrel.

Man skal jo huske, at de blev indført af den socialdemokratiske regering. Den socialdemokratiske regering havde den holdning til fiskeri – sådan må jeg i hvert fald udlede det – at det ikke skulle indrettes på den måde, som vi nu gør det med fartøjskvoteandele, hvor fartøjet følger med, når man sælger sin rettighed. Nej, det skulle være fuldstændig frit omsætteligt som på et rigtig kapitalistisk marked, og det havde Socialdemokratiet stort held med. Det gennemførte de jo med sikker og hård hånd, og sådan blev det indført, at der skulle være individuelle omsættelige kvoter – i øvrigt noget, der f.eks. på Færøerne og andre steder har vist sig at være skidt.